

SOLEMNITAT DE PENTECOSTA (C)
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
27 de maig de 2007
Rm 8, 8-17

Tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües. Ho deien els primers testimonis de la Pentecosta. I ho podem ben dir nosaltres, germans i germanes estimats. També en la nostra llengua i en totes les llengües del món sentim proclamar les grandeses de Déu.

I no sols sentim proclamar-les. Sinó que nosaltres mateixos en som objecte. Ens ha estat donat l'Esperit que vingué sobre els apòstols i la primera comunitat cristiana com a fruit granat de la Pasqua de Jesucrist. L'hem rebut al moment de la nostra iniciació cristiana, amb el baptisme i la confirmació; i l'hem rebut, no com un do momentani, passat o estàtic, sinó com a principi vital que dinamitza la nostra vida de cristians. *L'Esperit de Déu habita en vosaltres* ens ha repetit més d'una vegada sant Pau a la segona lectura. *Habita*, així en present, no com un fet passat. I si *habita* en nosaltres vol dir que el tenim a dins amb tota la seva capacitat d'infondre vida. Sí, l'Esperit de la Pentecosta ens penetra. Exultem, doncs, i beneïm el Senyor meravellats davant la seva grandesa i la manera com ens en fa participar.

Per considerar-ho breument, us proposo de centrar-nos en el que ens ha dit sant Pau en el fragment de la carta als cristians de Roma que hem escoltat. L'Apòstol parteix del fet que els batejats hem estat renovats i transformats per l'Esperit Sant que ens ha donat Jesucrist i que, per tant, podem obeir la voluntat de Déu, no com una imposició externa a nosaltres, sinó com a fruit de la vida nova que ens ha estat atorgada. En altres paraules, això significa que, com més ens deixem portar per l'Esperit, més brollarà en el nostre interior una manera de veure i de fer segons el Pare de Jesús i nostre.

En aquest context, sant Pau ens ha parlat de l'acció de l'Esperit en la nostra vida present i de l'acció de l'Esperit en la nostra mort. Evidentment, tal com acabo de dir, no és una acció que ens obligui a obrar fent violència a la nostra llibertat. L'acció de l'Esperit és com un oreig suau que, si li obrim lliurement el cor, ens ajuda a viure i a actuar tot envigorint la nostra llibertat feble, condicionada per l'egoisme i el pecat. En la vida present, doncs, l'acció de l'Esperit que *habita* en nosaltres ens mena a no viure d'acord amb els criteris que satisfan els nostres instints i les nostres passions que esclavitzen la nostra feblesa humana i no la deixen viure amb llibertat i plenitud. Al contrari, l'acció de l'Esperit ens porta a viure segons l'amor, la joia, la pau, la benvolença (cf. Ga 5, 22), i va suscitant un moviment interior de llibertat evangèlica. Per això, sant Pau parlava, encara, del doble moviment de la vida humana. Mentre el cos va cap a l'envelliment i la mort, l'ànima del qui és dòcil a l'Esperit –el seu jo més profund, podríem dir– va endinsant-se en la vida nova, divina, i progressa cap a l'eternitat joiosa. Ho fa amb l'esperança que també l'Esperit ressuscitarà el seu cos, tal com *va ressuscitar el de Jesús*. En canvi, l'Apòstol ens diu també que si un es tanca voluntàriament i decididament en les seves passions i egoismes, sense obrir-se a la gràcia, el seu cos va progressant cap a la mort, però la seva ànima –el seu jo més profund, tal com deia– també es va eixarrint, amb el perill de tancar-se a Déu per sempre.

L'Esperit, doncs, s'uneix a la nostra feblesa per envigorir-nos i ajudar-nos a viure, no segons els desigs terrenals i *les obres pròpies de la carn*, sinó segons Déu, en la vida nova que el baptisme ha inaugurat en tots els qui estem units al Crist. I no sols això. L'Esperit mou el nostre desig més profund de comunió amb Déu Pare i unit a nosaltres *ens fa cridar: «Abba, Pare!»*. Ens fa invocar el Déu que està més enllà de tot el que

podem imaginar, el Déu omnipotent i gran, amb aquest nom tant familiar de *Pare*, en la forma pròpia del llenguatge infantil: *papa*. És una expressió afectuosa i tendra, que Jesús feia servir en el seu col·loqui íntim amb el Pare del cel. L'Esperit, doncs, la posa en el nostre cor i en els nostres llavis, aquesta invocació, perquè essent com som de fills adoptius de Déu participem de la filiació de Jesús. Això demana que portem una vida filial, identificada amb Jesucrist. La qual cosa no es pot fer sense treballar-se espiritualment i comprometre's en el servei i en el testimoniatge, malgrat que no sempre sigui fàcil i de vegades comporti dolor, comporti participar dels sofriments del Crist.

També a l'hora de la mort l'Esperit Sant actua. Ell, a més d'ajudar-nos a viure la filiació divina en al vida temporal, al moment de la mort transforma la nostra existència i ens fa entrar amb Crist a l'heretatge etern que el Pare ha donat al seu Fill ressuscitat. És el terme de la vida en Crist. El qui s'ha identificat amb ell, en la seva filiació, en la seva participació en els seus sofriments, per l'Esperit arriba a *ser glorificat* amb Crist. La celebració de l'Eucaristia, feta fecunda per l'Esperit, ens fa participar en aquest misteri de mort i de vida.

Tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües. Que ho puguin dir també els qui entrin en contacte amb nosaltres, en veure que en el nostre parlar i en el nostre fer procurem ser dòcils a l'Esperit. Hem d'oferir a la nostra societat plural el testimoniatge de la vida nova i de la nova visió de les persones i dels esdeveniments que ens ve de la fe cristiana.

Avui que són elegits els representants dels ciutadans que han d'administrar els ajuntaments i els altres organismes que hi estan relacionats, invoquem la llum de l'Esperit sobre els qui sortiran elegits i sobre el conjunt de la població. I confiïm-nos a Santa Maria que des de Montserrat vetlla pel nostre País.